

60.000 persones a la manifestació de Salvem Mallorca

Milers de persones es van manifestar en defensa del territori / FOTO: Antoni Sansaloni

L'horabaixa de dissabte dia 17 de març unes 60.000 persones varen sortir als carrers de Palma convocades per l'organització ecologista GOB i la Plataforma Salvem Mallorca amb la fina-

litat de mostrar el seu desacord amb la política urbanística i territorial que sofreix la illa de Mallorca. Sònia Vives, del GOB, ha afirmat que "ha estat la manifestació més multitu-

dinària en defensa del territori". Els convocants, amb el suport de més de 170 entitats, incideixen en la necessitat d'assolir una nova forma d'entendre el desenvolupament a una

illa petita, que a poc a poc és va omplint d'asfalt, urbanitzacions, camps de golf, centres comercials, etc.

>> Països Catalans 5

SUMARI

8 de març

La diada reivindicativa del 8 de març ha tornat amb mobilitzacions arreu dels Països Catalans en defensa dels drets de la dona treballadora

>> Països Catalans 3

Malalties professionals

Un nou estudi oficial ha posat sobre la taula la manca de regulació i control de la seguretat a la feina. En aquest cas, l'Observatori de Salut Laboral denuncia que el 64% de les malalties professionals no són reconegudes com derivades de la feina.

>> Economia 7

Palestina

El govern d'unitat nacional palestí firmat el passat dia 17 es crea en un context de conflicte entre faccions, el deteriorament de les condicions de vida i l'ocupació israeliana.

>> Internacional 8

Antifeixisme grec

El Museu Valencià de la Il·lustració i la Modernitat dedica una exposició a Spyros Meletzis

>> Cultura 10

INTERNACIONAL

Palestina en un atzucac

Des de Haifa, Àxel González explica per L'Accent la situació que viu el poble palestí arran de la fi de l'ajuda internacional imposada després de la victòria de Hamàs a les eleccions legislatives d'ara fa un any. El bloqueig ha derivat en enfrontaments interns entre Fatah i Hamàs que s'han allargat durant mesos i que s'acaben d'aturar amb la firma de l'Acord de la Meca. El cesament dels enfrontaments, però, no resol l'ocupació que pateix el poble palestí.

>> Internacional 8

Desaparició d'espècies al país pel canvi climàtic

La desaparició de diverses varietats de papallones al Pirineu, la reducció de les rouredes al Montseny o la baixada significativa de les poblacions d'abelles de mel al País Valencià són alguns dels indicadors que constaten als Països Catalans les conseqüències del canvi climàtic.

Davant d'aquests fenòmens, les

actuacions principals de les administracions al nostre país s'adrecen a recomanar canvis d'hàbits als usuaris o a convertir els edificis públics en espais més eficients energèticament, però no s'aborda l'arrel del problema, és a dir, el sistema econòmic i productiu actual.

>>> Països Catalans 3

ENTREVISTA

"El MIL neix de les lluites autònomes, antiautoritàries i anticapitalista"

Ricard de Vargas va ser membre del MIL i de l'OLLA. En plena polèmica referent a la figura de Puig Antich, aquest historiador, escriptor i guionista repassa el context històric de la lluita armada dels anys 1970.

>>> Contraportada 12

Els Mossos desallotgen tres centres socials

Els Mossos d'Esquadra han desallotjat en tres dies centres socials okupats de Sabadell i dels barris barcelonins de Sant Andreu i Gràcia. En tots els casos no van mostrar l'ordre judicial en un patró d'actuació que es repeteix en els darrers mesos. Les assemblees dels centres van convocar manifestacions de rebuig en les quals es responsabilitza a Joan Saura dels fets. Precisament,

a Gràcia i a Sabadell les seus d'ICV van ser atacades amb pots de pintura.

>>> Països Catalans 5

"La gent ha de veure que el sistema no és invencible"

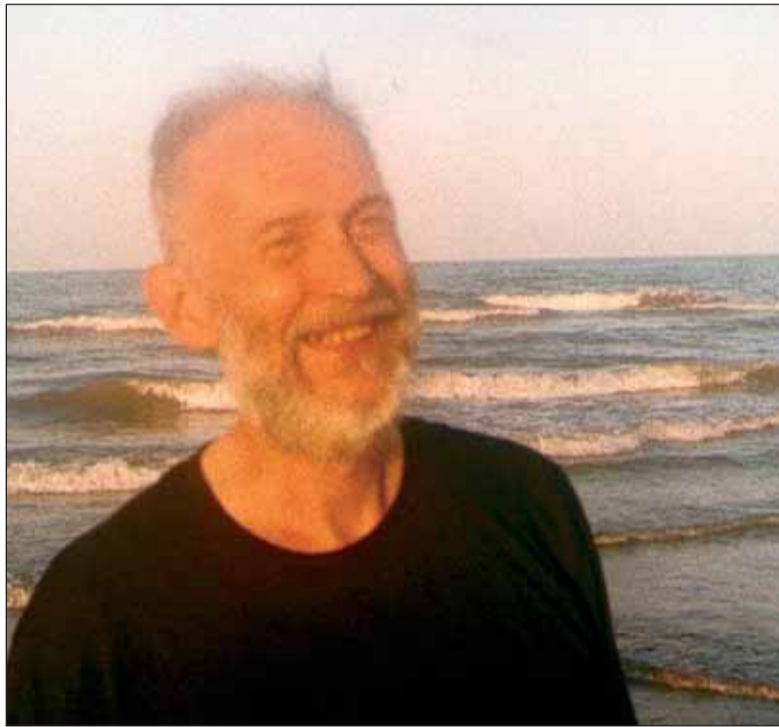
Entrevista a Ricard de Vargas, exmilitant del MIL

Fou membre del MIL i de l'OLLA. És historiador, escriptor i guionista de cinema. Entre els seus llibres cal destacar, *Anarquisme i Alliberament Nacional*, el Llamp 1987, escrit amb altres companys; *La Primera Guerra Mundial (L'enfrontament de les potències imperialistes)*, Edicions Graó 1989, i *Antologia poètica popular a la memòria de Salvador Puig Antich*, el 1996. També ha publicat articles en més de 50 mitjans escrits com *El Punt*, *Sapiens*, *Egin*, *Gara* o *Altres Nacions*. Té un estudi inèdit "El MIL i el Moviment Obrer Autònom" i en els darrers anys ha publicat articles sobre el MIL i Puig Antich, com "Salvador Puig Antich, trenta dos anys després", publicat a *El Punt* el 2006. Explica la mani-

placació històrica que es fa amb Puig Antich i tot el moviment anticapitalista d'aquells anys.

Com a guionista de televisió, ha realitzat el documental *Maquis de Catalunya* (set capítols que passen entre el 1939 i 1963) per TVE-2 Catalunya, el 1988 i 1989. Ha realitzat exposicions històriques com *Les col·lectivitats a Catalunya, 1936-39* (UCE, Prada de Conflent, 1983) o *El Maquis als Països Catalans 1939-1963* (Santa Coloma de Gramenet, 1984). És professor, traductor i ha col·laborat com a articulista.

L'entrevista completa es pot llegir al portal *Indymedia Alacant*.

En formaven part els Grups Obrers Autònoms i plataformes anticapitalistes que donaven suport al MIL, diversos grups autònoms i revolucionaris.

Per què es produeix una transformació de la dictadura en la democràcia burgesa?

Per entrar a la Unió Europea, calia maquillar la dictadura en un procés democràtic. El PCE li interessava assolir quotes de poder en el sistema. En aquest procés de "normalització democràtica", coincideixen els interessos dels feixistes, els demòcrates i els capitalistes. Es produeix un pacte entre uns i altres amb l'objectiu de "repartir-se el pastís". El franquisme accepta la democràcia i els demòcrates no posen en qüestió les arrels de dominació socioeconòmiques del franquisme. D'altra banda es produeix una intensa repressió cap als moviments autònoms, l'Assemblea de Catalunya no fa res per evitar l'execució de Puig Antich. En tot aquest procés el PSUC acaba amb les lluites més radicals del moviment obrer i veïnal de mitjan i finals dels 70. El 1982, el PSOE engega tota una política repressiva de desmobilització i destrucció de les conquestes socials i laborals.

Com veus la situació actual als Països Catalans i a la resta del món?

La democràcia és la nova forma del capital. El veritable canvi esdevindrà amb una transformació social radical, cal acabar amb el treball assalariat i això serà possible amb una lluita basada en la teoria i la pràctica anticapitalista. Actualment es parteix de zero. Les noves generacions nascudes fora del franquisme, s'adonen que la democràcia és falsa, que és una trampa. El jovent es troba immers en una situació d'explotació laboral i de control ideològic. La situació actual és diferent però més dura que l'anterior. Aquesta explotació i opressió tan extrema produirà una radicalització de les lluites i un aprofundiment de la consciència de classe. Tanmateix la situació s'ha clarificat òbviament. Els que ara s'enfronten d'una manera conseqüent i directa, ho fan des de posicions cada cop més autoorganitzatives autogestionàries i anticapitalistes. A nivell mundial, el capitalisme també s'ha fet molt més agressiu i, per tant, també comença a aparèixer una certa oposició. Cal ampliar la base de lluita popular, que la gent participe activament en les petites lluites. La gent ha de veure que aquest sistema no és invencible. I qualsevol lluita, encara que es perdi, és important. D'altra banda és molt important que sectors de l'independentisme, abans fortament marcats per un marxisme i un leninisme doctrinaris, han confluït amb sectors del moviment llibertari, en lluites concretes. Es va trencat amb els prejudicis ideològics heretats i això a l'Estat no li fa gens ni mica de gràcia.

PEP GINER ALACANT

Quin és el context sociopolític en el qual cal contextualitzar el naixement del MIL?

Durant el franquisme es produeix un procés d'ofensiva de la classe obrera catalana. Hi ha una progressiva radicalització del moviment obrer basat en l'autonomia, l'assemblearisme i practiques de caire anticapitalista, enfrontant-se a l'hegemonia del PSUC i d'altres grupuscles trotskistes i maoistes que operaven a CCOO, amb l'objectiu de dirigir i controlar els obrers. Com a conseqüència de la creixent conscienciació de la classe obrera, aguditzada per la brutal repressió policial, a partir del 1968, es creen a algunes fàbriques comitès d'autodefensa, que proliferen en els comitès de fàbrica, amb de legats revocables. Gràcies a l'ofensiva del moviment obrer, també era ben present en la lluita als barris. Es produeixen importants vagues com la d'Harry Walker (desembre de 1970 al gener de 1971), la de la SEAT, el 71 amb un company mort, la de la Tèrmica, a Sant Adrià del Besòs, el 1973, on els obrers s'enfronten amb les forces policials i on també hi ha un mort. S'aguditzava la violència obrera, la lluita de classes. Així, a principis dels 70 naix el MIL, per donar suport a tot aquest moviment autònom i anticapitalista.

Des de l'actualitat, quines podríem

dir que foren les aportacions del MIL a l'època?

En primer lloc el MIL, neix i és una conseqüència de les lluites autònomes, antiautoritàries, i de caràcter anticapitalista del moviment obrer a Catalunya. Tots aquests avenços del moviment real de la classe obrera s'assumeixen i es potencien pel MIL, contribueix a la crítica del sectarisme militant i reforça la pràctica antiautoritària i autogestionària.

Pel que fa a les aportacions del MIL, cal destacar la influència reflectida en el seu antiautoritarisme el maig del 68. Les aportacions del situacionisme amb la crítica de la vida quotidiana, la recuperació del marxisme antiautoritari i antiestatista d'entre guerres i sobre tot la influència de les lluites autònomes i vagues salvatges europees d'inicis dels 70.

Per què s'autodissol el MIL?

Es dissol a l'agost de 1973, quan detenen Salvador Puig Antich i els altres. El MIL era un moviment de suport antiautoritari i autònom. Era contrari també al leninisme i a la concepció d'avanguardia revolucionària i del partit dirigent. Partia d'una filosofia organitzativa des de la mateixa classe obrera. Aquest antiautoritarisme s'oposa l'existència de diferents formes organitzatives del moviment obrer amb funcions separades (partit - sindicat), sense dirigents ni dirigits. La història ha demostrat que l'existència d'organitzacions perma-

nents ha estat nefasta per al moviment obrer. Per tant, el MIL, amb les expropiacions per ajudar el moviment obrer es converteix en una organització políticomilitar al marge del moviment obrer, on només una elit s'especialitza en aquest tipus d'accions. Aquest fet entra en contradicció amb la seua ideologia; teoria i pràctica no coincideixen. Per tant es

"El MIL neix i és una conseqüència de les lluites autònomes, antiautoritàries, i de caràcter anticapitalista del moviment obrer a Catalunya"

dissol, per continuar en el moviment real.

Quins eren els referents ideològics del MIL?

El MIL recupera experiències europees de lluites autònomes, com les vagues salvatges de la Llombardia i el Piemont, on els treballadors deixen al marge els sindicats. Pel que fa a la seua pràctica, el MIL té com a referent el marxisme

antiautoritari i el moviment llibertari. Mai van ser motiu d'enfrontament, ja que el més important, allò que ens unia a tots era l'acció revolucionària.

Per què no hi havia una bona relació amb la CNT?

A principis dels 60 el moviment llibertari era gairebé inexistent organitzativament. El MIL era antisindicalista i, per tant, contrari a la CNT. Se'ls criticava la seua burocratització ideològica, la incapacitat de fer autocrítica sobre la Guerra del 36 i la postura a l'exili. La CNT era incapaç d'adaptar-se a les circumstàncies històriques de la classe treballadora d'aquell moment. La direcció de la CNT a l'exili es negà rotundament a col·laborar o potenciar les accions del MIL. Això contrasta amb la col·laboració de militants anarquistes de l'exili francès, que fins i tot van proporcionar les primeres armes al MIL.

La manipulació de la història mostra les organitzacions de l'època com a antifranquista. Què en penses d'aquest període?

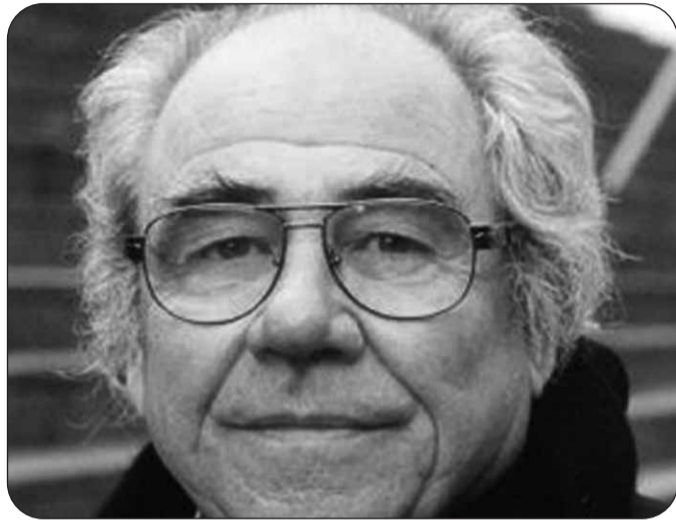
Pel que fa al moviment antifranquista català hi havia dos bàndols clarament diferenciats. L'hegemònic, l'Assemblea de Catalunya, on s'enquadraven la majoria de partits que treballaven per la reforma, on PSUC - PCE era la força predominant, no per un canvi revolucionari. I el sector minoritari, que creixia cada cop més, representat pel moviment obrer autònom i anticapitalista.

Anuncia't a
Telf. 616073328
publicitat@laccent.info
i col·labora amb el periòdic popular dels Països Catalans

llibertat presos i preses polítiques catalanes! rescat

Baudrillard: una mort molt real

ment la capacitat dels mitjans moderns per crear una realitat paral·lela que finalment suprimeix els límits entre la realitat i la seva representació. És en aquest sentit que cal entendre la famosa i polèmica sentència "la guerra del Golf no ha tingut lloc", títol d'un dels seus llibres, publicat el 1991 amb motiu de la primera Guerra del Golf. El pensament de Baudrillard va naufragar precisament per la seva poca confiança en la força dels fets i per haver confós la indeterminació dels límits entre la realitat i

la seva representació amb la percepció d'aquesta indeterminació. Si ja havia jugat a filòsof visionari certificant la mort de les masses (una provocació per a l'ortodòxia marxista) ara certificava directament la mort de la realitat. *El crim perfecte* (1996) és l'obra en què es descriu l'assassinat de la realitat. No es va lamentar per aquesta mort, possiblement perquè desconfiava -amb raó- que s'hagués produït efectivament, però la considerava "el fet més important de la història moderna". Darrere d'aquesta retòrica insofrible hi ha la tradició intel·lectual, que Guy Debord i *La societat de l'espectacle* en són l'expressió més acabada,

segons la qual la relació entre infraestructura i supraestructura hauria deixat de comportar-se tal com Marx l'havia descrit i la representació de la realitat suplantava ara la realitat mateixa, que esdevenia també "espectacle". Aquest imbècil permet donar per bones explicacions que simplement no han acomplert els mínims crítics que són necessaris per destriar la realitat de qualsevol percepció mediada que se'n pugui tenir. A tall d'exemple: "Avui governar significa donar signes acceptables de credibilitat. És com la publicitat i aconseguir el mateix efecte, el compromís amb un escenari". Potser oblidava que una cosa és que la societat sigui un espectacle, i l'altra és que ens l'haguem de creure.

Tampoc no va fer una anàlisi materialista del conflicte de Iugoslàvia. Va dir algunes estupideses, expressions molt reeixides del filisteisme "demòcrata" ("la impotència militar occidental per a reaccionar a l'agressió sèrbia és igual a la impossibilitat de posar en perill la vida d'un sol dels seus soldats").

En canvi, va tenir el detall de deixar-nos una brillantíssima anàlisi, *L'esperit del terrorisme*, sobre els atemptats de l'11-S ("l'esdeveniment absolut" o "l'esdeveniment pur"). Jugant també a la provocació però amb grans dosis de lucidesa, en aquest es pot trobar perles precioses: "el terrorisme és l'acte que restitueix una singularitat irreductible al cor d'un sistema de l'intercanvi generalitzat. Totes les singularitats (les espècies, els individus, les cultures) que han pagat amb la seva mort la instal·lació d'una circulació mundial regida per un sol poder es vengen avui mitjançant aquesta transferència terrorista de la situació", "són ells qui ho han fet, però som nosaltres que ho hem volgut".

Joan Sebastià Colomer i Tejada

Jean Baudrillard, que ha mort el passat 6 de març, havia nascut a Reims l'any 1929 i va estudiar filologia germànica a la Sorbona de París, on el semiòleg Roland Barthes i el sociòleg Pierre Bourdieu van avaluar amb bona nota la seva tesi doctoral.

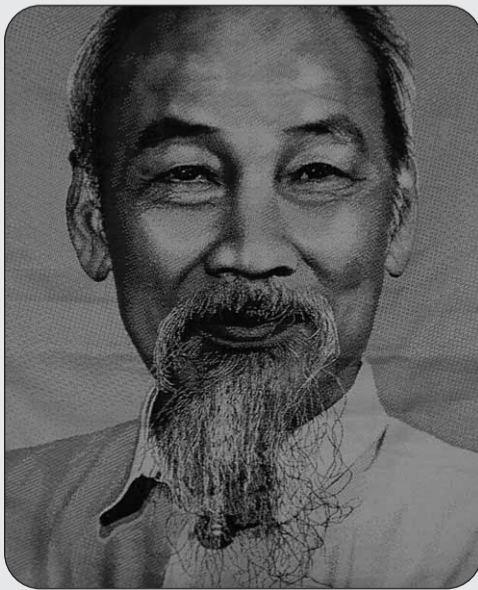
En un principi va traduir de l'alemany obres de Bertolt Brecht, Peter Weiss i Karl Marx, però l'obra de Baudrillard es va centrar en l'impacte de la comunicació i els mitjans en la societat contemporània, amb un pensament que ha estat descrit com postmodern i postestructuralista. Baudrillard va estudiar especial-

La biografia històrica Ho Chi Minh: fent realitat la utopia

Idèolog revolucionari, polític i poeta. Ho Chi Minh (el nom que adoptà Nguyen That Thanh) és una de les figures més destacades del segle passat. Comunista i independentista vietnamita, simbolitza la resistència i victòria del seu poble davant les contínues agressions imperialistes que ara, com durant tota la història recent, trobem repartides per tot el planeta.

Nascut a Kiem Liem el 1980, als 15 anys emprendreia un viatge que el duria a la vella Europa. Primer a Anglaterra i després a l'Estat francès (curiosament dos països dels que després seria enemic públic) on s'establiria quasi una dècada. Després de fer feines precàries de tot tipus, Ho Chi havia adquirit una forta consciència de classe, les conviccions anticolonials ja les portava d'Indoxina. Aquest fet el portaria a ser un dels membres fundadors del Partit Comunista Francès el 1920.

El seu següent viatge el portà a Moscou des d'on seria enviat pel Komintern a Hong Kong, ciutat on seria empresonat pels britànics i fundaria el Partit Comunista Indoxinès després de les revoltes anticolonials al Vietnam contra l'ocupació francesa. Un cop alliberat retornaria a la URSS i passaria per Tailàndia, Berlín i la Xina. Durant

tots aquests viatges Ho Chi bastiria una àmplia xarxa de col·laboradors i simpatitzants de la causa vietnamita fins a retornar al seu país d'origen el 1941, on organitzaria el Viet Minh (Lliga Vietnamita per la Independència) on aplegaria revolucionaris i nacionalistes.

El 2 de setembre de 1945 el Viet Minh declarava la independència del Vietnam de l'imperi colonial francès. Seria l'inici d'una llarga gue-

rra amb la metròpoli amb l'organització de la resistència en la guerra de guerrilles (l'especialitat dels combatents vietnamites donades les condicions geogràfiques i climàtiques del seu país). Gairebé una dècada després, en Ho Chi Minh era proclamat president de la república democràtica del Vietnam després de la victòria independentista a la batalla de Dien Bien Puh el 1954.

Un cop aconseguit el primer objectiu, l'obra del Tiet Ho (Bác H?, com l'anomenaven a la seva terra) continuaria amb la revolució socialista al Vietnam del Nord i la reunificació nacional.

Fet que no podrien permetre els EUA, que en plena guerra freda i croada anticomunista es va negar a celebrar les eleccions de reunificació del Vietnam acordades a la Conferència de Ginebra. Va suposar l'aixecament armat dels vietnamites del sud, el conegut com Vietcong que va rebre tot el suport del nou Govern del nord, sobretot en la figura del seu ministre de defensa, Nguyen Giap. El final de la guerra amb els Estats Units és sobradament conegut. Una victòria militar que serà recordada com el fracàs imperialista davant la resistència popular.

Ho Chi Minh, que sempre va refusar de viure en grans palaus i amb els luxes que es podia permetre com a president de la república, va morir abans d'acabar la guerra de reunificació nacional al 1969 a Hanoi. De la seva figura ens queden la capitalitat del Vietnam (l'antiga Saigon, ara Ho Chi Minh), la seva obra política i militar i els seus versos. Però per sobre de tot, queda el reconeixement cap a un lluitador que va fer realitat la utopia. "L'arrel fa fort l'arbre. El palau de tota victòria es construeix sobre tot el poble" Tiet Ho, 1948

Jordi Garrigós, Barcelona

agenda

>> Una de les activitats més destacada de la segona quinzena de març és la **Trobada d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans** que acollirà Cerdanyola del Vallès els dies 23, 24 i 25 de març. Col·lectius arribats d'arreu del país es trobaran per debatre i renovar la Declaració de Tortosa firmada fa ara dos anys. Les trobades es convoquen perquè "les contínues agressions que pateix el nostre territori degut a l'especulació, la manca de planificació per part de l'administració i la permissivitat envers l'incompliment de les normes ambientals, han fet que el nostre territori es trobi enmig d'una situació ambiental i social insostenible". Els tres dies de conferències i debats serviran per coordinar esforços i proposar alternatives.

>> El país també es mou per la causa **Palestina**. Bona prova n'és el Concert pel poble a Castelló de Rugat, que se celebrarà el divendres 23 de març i contarà amb l'actuació de Sva-ters, The Skartats i altres grups convidats.

>> Una de les sorpreses dels darrers 12 mesos ha sigut l'èxit de les **mobilitzacions pel dret a l'habitatge**. Aquest dissabte 24, les podrem tornar a viure amb una convocatòria a nivell de l'Estat espanyol. A Barcelona, la manifestació eixirà de la plaça de Catalunya a les 17h, mentre que a València ho farà des de la plaça de Sant Agustí a la mateixa hora.

>> La **Gira 2007** ja està en marxa de la mà de la Federació Escola Valenciana. Aquest és una de les iniciatives més ambicioses per a la promoció de la música en valencià a la part meridional dels Països Catalans. El 30 de març arribarà al Verger (la Marina) amb La Troba Kung-Fú, La Gossa Sorda, Skalissai i Lilit i Dionés. L'endemà, La Troba i La Gossa repetiran a Puçol, però aquest cop amb Orxata Sound System, Kanem i In-Fusió. Una gran iniciativa: gràcies FEV!

>> Les presentacions del llibre **"Identitats. Convivència o conflicte?"** de Gemma Sanginés i Àngel Velasco (editors) continuen. La propera serà al Casal Jaume I de Carlet. El dissabte 31 de a les 19:30 hores.

>> Qui també es manifesta és la secció sindical de CNT-AIT del centre logístic de **Mercadona** de Vilafranca del Penedès. Serà el dissabte 31 a les 12h.

>> El mateix dissabte, el **col·lectiu Negres Tempestes de Sants** (Barcelona) ha organitzat una jornada sobre la pressió urbanística als barris de capital del Principat. Començarà a les 18h amb la projecció de diversos vídeos abans de la presentació del vídeo "Sants, veuràs quin nyap. No al Calaix de la Vergonya!". A les 20h hi haurà taula rodona sobre la situació dels diferents plans urbanístics de la ciutat i rodalies. Serà al Centre Social de Sants.

>> El dissabte, també, hi haurà una jornada per reivindicar la **llibertat de Núria Pòrtulas**. Començarà a les 19h amb projecció de curts, sopar i concert antirepressiu amb Desobediència, Hartopank, Traperia Olotin. El CSO La kurtida acollirà el concert.

Del 20 de març al 3 d'abril

Envieu-nos les vostres convocatòries a agenda@laccent.info

LA RESSENYA

La tornada de KOP

Aquest mes de març de 2007 serà recordat, en l'àmbit musical, com un dels episodis més anhelats per als amants de la contundència sonora. Arriba el tercer treball de KOP, *Nostrat*, un disc que farà possible tornar a vibrar amb els clàssics de la banda de Celrà, alhora que ens presenta cinc temes nous on són palpables l'esperit líric de Juanra i l'energia cantada de Fernando Lucifersapo (Kuraia, Corazón del Sapo).

El disc obre, precisament, amb quatre de les noves peces que posen la pell de gallina. Quatre glopades d'alè revolucionari, quatre descàrregues de lluita proletària que van directament al cor i a les entranyes de les consciències. La guerrilla de la comunicació posa el crit al cel per reivindicar les lluites veïnals i dels espais alternatius, enclavaments on es basteixen les idees, les voluntats i les decisions que marquen la nostra forma de ser. "Tu voz estalla dentro" és, potser, la cançó més sentida. En ella, Juanra troba l'esma necessari per compartir amb nosaltres la soledat, la ràbia i l'aïllament de la presó. Un cant que travessa barrots i murs, i que es tradueix en solidaritat i en lluita tant a dins com fora de la presó.

Però el disc també té una part on els protagonistes són el bo i millor del panorama musical alternatiu del moment. Vuit temes on companys, camarades i amics de lluita posen el seu granet de sorra i transporten el seu ànim en aquesta nova etapa que enceta KOP. Revolta 21 crida "Boykot", Banda Bassoti impregna amb ska "Utzi bakean", Berri Txarrak posa melodia a "Sols el poble salva al poble", Àfrika posa veu a "Izotza", i Obrint Pas les dolçaines a "Desalojos son disturbios", cançó on també són presents Boikot i Voltor. També Tipuaxí ens brinda, junt amb els mateixos KOP, la cançó "Camí ral", que se suma a les novetats del grup. El treball clou amb sonoritats més electròniques, gràcies a les aportacions de DJ Merrey de Pirat's a "Golpe Radikal" i de Xerramequ Tiquis Miquis a "Freedom".

Aquest treball no només suposa la tornada d'un dels grups més emblemàtics dels Països Catalans. Significa, a més, una resposta al silenci que va patir aquest grup per part del poder. És la millor manera per fer-los veure que res podrà aturar les ganes de combativitat que porta aquest grup en totes les seues cançons. *Nostrat* ja és tota una realitat. Fem-lo nostre.

Hèctor Serra, *Aldaia*

+ INFO: www.kop.cat
www.propaganda-pel-fet.info

La rebel·lia antifeixista

Després de rebutjar l'agressió de la Itàlia feixista, Grècia es va enfrontar a la invasió de l'Alemanya nacionalsocialista i l'ocupació búlgara de Tràcia l'any 1941. Amb la família reial i un govern que ràpidament va fugir a l'exili el Comitè Central del Partit Comunista Grec (KKE) va fer una crida a la població grega per formar un front de resistència antifeixista que serà la llavor de l'EAM (les sigles en grec del Front d'Alliberament Nacional) el braç militar de l'Exèrcit Popular per a l'Alliberament Nacional de Grècia (ELAS); aquest front liderat pel KKE al mateix temps englobava tres petits partits socialistes el Partit Socialista de Grècia, la Unió Democràtica Popular i el Partit Agrari de Grècia. D'altra banda en aquest temps apareixeran també la Lliga Nacional Republicana Hel·lènica (EDES) i l'Exèrcit d'Alliberament Nacional i Social (EKKA), que tot i que van treballar conjuntament van tenir sempre menys força i importància que l'EAM.

En aquest context la direcció del Front

Títol exposició: *Spyros Meletzis. La rebel·lia antifeixista.*

Comissari: Nicolás Sánchez Durà

Lloc: Museu Valencià de la Il·lustració i la Modernitat (MuVIM)

Horari: 10 a 20 h de dimarts a diumenge

Dates: 17 de gener - 22 d'abril de 2007

Fotografia de Spyros Meletzis.

d'Alliberament Nacional va convidar Spyros Meletzis a fotografiar la lluita dels partisans a les muntanyes d'Evrytania. Aquesta experiència va suposar un

profund canvi en la mentalitat de Meletzis, que repetirà l'experiència de retratar els partisans en diferents ocasions. El 1944 amb l'imminent triomf dels antifeixistes grecs i la retirada de les tropes alemanyes va exposar aquestes fotografies a Atenes, però malauradament la guerra civil, que tot seguit va explotar, va fer que tan sols es pogueren veure les fotografies durant nou dies i ràpidament hagueren de ser amagades fins fa poc temps.

Les fotografies que queden d'aquesta època ara es poden veure al Museu Valencià de la Il·lustració i Modernitat (MuVIM). Es tracta d'un recull de 140 imatges originals que mostren totes les cares de la guerra, des d'escenes de combat, passant per retrats de generals, els hospitals de campanya o les relacions socials que es produïen enmig dels tiroteigs. L'exposició, que fou inaugurada el 17 de gener, restarà fins el 22 d'abril de 2007, una ocasió excepcional per gaudir d'un important pedaça de la història recent de Grècia i de la memòria col·lectiva dels antifeixistes d'arreu del món.

Spyros Meletzis es considera, amb Kostas Balafas i Voula Papaioanou, el fotògraf èpic de la resistència antifeixista grega, i és que a banda de la importància històrica del seu treball, s'ha de sumar la qualitat artística de la seua obra.

Ausiàs Alminyana, *València.*

La psicologia i el conflicte identitari a casa nostra

L'abril de 2006 s'editava *Identitats*, un suggerent recull de ponències exposades a la Universitat Internacional de Gandia en les Jornades de Psicologia i Identitats Nacionals. Aquestes jornades comptaren amb la participació de professors i investigadors com ara Quim Gilbert, Salvador Cardús, Lluís García, Ferran Sáez, Rafael Castelló, Gemma Sanginés i Ferran Suay (que coordinà l'esdeveniment i prologa l'obra que ressenyem).

Aquesta perspectiva innovadora per analitzar les identitats nacionals i, en especial, la nostra i els problemes que se'n deriven, començà a prendre embranzida cap a finals de la dècada dels noranta. En efecte, almenys d'ençà el 1999 s'han organitzat des d'aquesta òptica psicològica diverses jornades i conferències; reunions que han donat com a fruit llibres com *Autoestima i Països Catalans* (2002), *El despertar dels Països Catalans* (2004) o aquest mateix.

Malgrat que l'enfocament bàsic d'*Identitats* és la psicologia social, hom pot considerar aquest treball com un escrit multidisciplinari, sobretot per la important aportació de reconeguts sociòlegs. Però també, hi trobem afirmacions que estableixen un paral·lelisme entre els comportaments animals i els humans en matèria

comunicativa. Es tracta doncs, del fruit d'una nova tendència analítica no uniforme, molt diversa en els seus plantejaments, tant diversa com ho són els seus autors. Hom pot no compartir alguns dels seus axiomes, com és humilment el meu cas; però el que és segur és que tenen un treball

important al darrere, que és un llibre àgil de llegir, i que fàcilment podrem reconèixer en el nostre entorn i en un mateix molts dels comportaments socials i psicològics que ací s'exposen.

Cal afegir a més, que no és una obra que et deixi indiferent. Ben al contrari, convé llegir-la amb ànim de debat, i si és possible compartir en una taula els pensaments que se'n deriven. Així doncs, salutem aquesta nova corrent que segur que donarà molt a parlar en el futur, felicitem a Àngel Velasco i Gemma Sanginés per impulsar la seua edició. Esperem que aquests psicòlegs i sociòlegs compromesos continuen estirant del fil, suscitant el debat i obrint noves vies per entendre millor el nostre castigat poble.

Pau Tobar, *València*

Autor: Diversos autors

Títol complet: *Identitats*

Editorial: Afers (Catarroja - l'Horta Sud)

Any de publicació: 2006

Pàgines: 128

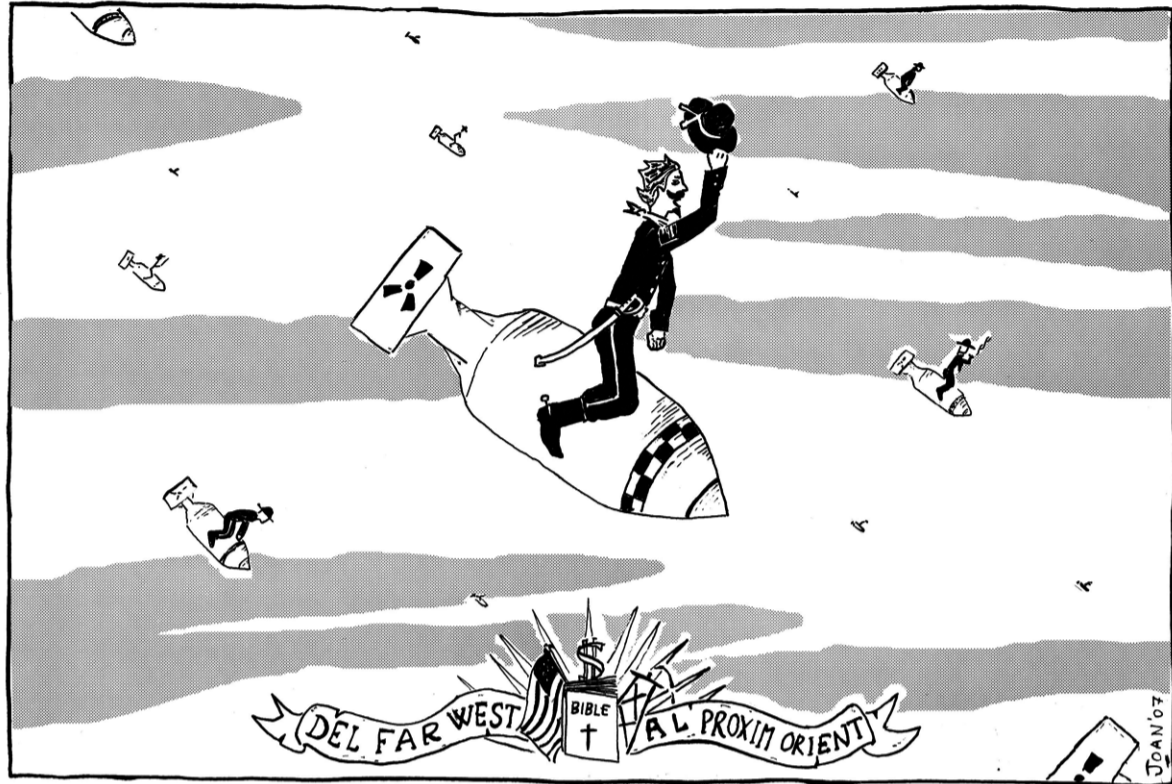

EUA contra l'Iran

JAVIER HERNANDIZ VALÈNCIA

Ja fa temps, el *The New Yorker* va anunciar que l'Estat Major dels Estats Units d'Amèrica havia creat un grup específic per una futura guerra contra l'Iran. De fet, des de l'anunci del govern iranià de l'inici d'un programa nuclear ha existit una gran tensió internacional. Des de l'ONU a la Unió Europea, tots els organismes internacionals, han mostrat preocupació sobre el fet que l'Iran pugui tenir tecnologia nuclear. Malgrat això, el principal problema actualment no és si l'Iran continuarà amb el seu programa nuclear sinó els moviments dels nord-americans. Esperaran a una resolució política o començaran una intervenció militar?

De moment la data límit que va marcar l'ONU per tal que l'Iran acabés el seu programa nuclear ha estat superada. Des de Teheran, continuen enviant el missatge que no poden fer marxar enrere. El president del país, Mahmud Ahmadinejad, ha defensat el seu dret a desenvolupar la mateixa tecnologia que els estats occidentals. Per part de l'administració Bush, Bryan Whitman, portaveu del Pentàgon, va assegurar que els Estats Units no pensaven en una intervenció militar sobre l'Iran. La declaració contenia el desig del govern nord-americà de continuar amb l'esforç diplomàtic de treballar amb els aliats de la regió. Tot i això, s'ha creat el Theater Iran Near

Term (TIRANNT), que és l'encarregat de posar en marxa qualsevol eventual invasió de l'Iran. El *New Stateman* publicà que diversos grups de l'exèrcit dels EUA tenen estratègies previstes per a la invasió des de 2003 i que des d'aleshores estan preparant les bases i entrenant-se per aquesta missió.

També l'abril de 2003, l'exèrcit americà publicà el seu "concepte d'operacions" per una maniobra contra un país simulat. El país imaginari anomenat Karona tenia com a característiques el fet de ser revolucionari i profundament religiós. També tenia una Guàrdia Revolucionària, armes de destrucció massiva i riquesa petro-

lífera. Tots els observadors internacionals van veure l'Iran en la descripció.

Alhora, se sap que l'Estat d'Israel ha parlat amb l'exèrcit nord-americà per facilitar-li un corredor aeri per arribar a l'Iran. Tot plegat fa pensar que els EUA tenen prou clar quina és la solució que volen aplicar a la zona.

Les raons o les excuses esgrimides per Washington se sumen a les de la resta de comunitat internacional. Totes les potències han manifestat la por que l'Iran empre militarment l'energia nuclear que estan desenvolupant. Els acusen de ser el principal suport d'Hezbollah i dels insurgents iraquians que lluiten contra les forces d'ocupació. Tot i així, pretenen donar una imatge de normalitat diplomàtica. Per exemple, a la Conferència de Bagdad que va reunir els estats veïns d'Iraq i els membres permanents del consell de seguretat de l'ONU, els EUA van establir converses amb l'Iran i Síria, països que per Washington representen els majors perills de la zona. Els diplomàtics nord-americans qualificaren les converses com un fet positiu.

Amb tot plegat, l'escenari diplomàtic és canviant pel que fa a les expectatives d'evitar una intervenció militar. Per una banda, les potències europees al costat de l'ONU es mostren preocupades per l'actitud iranià, però en cap cas parlen del perill d'invasió del país islàmic. Per l'altra, els moviments nord-americans més clars són en el terreny militar. En aquest sentit, diversos mitjans i observadors internacionals han apuntat la hipòtesi que, amb l'excusa del programa nuclear iranià, els Estats Units aprofiten per tirar endavant el pla geoestratègic que fa tants anys que planegen. És probable, que si això succeeix, la Unió Europea quedi sorpresa i descol·locada. Es repetirà, per tant, un escenari semblant al previ a la invasió de l'Iraq, i per desgràcia de ben segur, amb un desenllaç tant catastròfic pels ciutadans iraniàns com ho ha estat pels iraquians durant aquests darrers quatre anys.

A la recerca d'una influència perduda

MANEL LOPEZ I ESTEVE. LLEIDA.

Entre el passat 8 i 14 de març, George Bush realitzà una gira per l'Amèrica del Sud amb l'objectiu de relançar la influència nord-americana a l'hemisferi i fiançar tot el seguit d'acords de lliure comerç que manté amb governs com els del Brasil o l'Uruguai.

La recent gira del president nord-americà, George Bush, per l'Amèrica del Sud ha posat de manifest, d'una banda, que la recepta de la política econòmica exterior nord-americana cap al sud del continent ha estat un autèntic fracàs -només cal tenir present el tipus de creixement econòmic dels últims vint anys a l'Amèrica del Sud- i, de l'altra, que a dia d'avui cada cop són menys els governs latinoamericans disposats a subor-

dinar-se totalment a les polítiques imperialistes nord-americanes.

Amb tota probabilitat, la focalització de la política exterior nord-americana cap a l'Orient Mitjà, amb els fracassos sonats de l'Iraq i l'Afganistan, ha permès que el projecte bolivarià endegat i irradiat des de Veneçuela, fonamentalment, hagi pogut gaudir d'un marge de maniobra més ampli que el que hagués pogut tenir en una altra conjuntura, en la qual la política exterior nord-americana hagués comptat amb menys fronts oberts i menys problemàtics per als seus objectius.

En tot cas, el que és important d'assenyalar és el nou horitzó de construcció d'una nova Amèrica del Sud que ha obert la consolidació de la revolució bolivariana a Veneçuela i

la victòria de forces populars i reformadores en d'altres països sud-americans, a banda de la tenacitat cubana en la seua lluita contra l'imperi, i que, per tant, ha creat per als interessos de la política nord-americana al sud del continent, és a dir imposar l'ALCA, o per defecte algun succedani seu, i mantenir les democràcies de palla controlades per les elits dominants tradicionals, un problema de fons considerable en fer visible una proposta de trencament amb el neoliberalisme a l'ús i una posició clarament antiimperialista.

Resulta ja simptomàtic que la gira del president nord-americà s'hagi restringit a només cinc països que a hores d'ara han esdevingut, de diverses maneres, els pilars fonamentals dels nord-americans a l'Amèrica del

Sud. Així, George Bush ha visitat el Brasil, Colòmbia, Guatemala, Mèxic i l'Uruguai per relançar la posició dels Estats Units i la seua influència política, en oposició, tot i que no declarada per part de la Casa Blanca, a Hugo Chávez, que només ha servit per fer encara més popular al dirigent bolivarià, i per signar tot un seguit de tractats de lliure comerç amb l'objectiu d'aïllar a través seu a tot aquell seguit de països que s'han mostrat totalment contraris a l'ALCA i que han endegat, per la seua part, l'Alternativa Bolivariana para las Américas amb l'objectiu d'assolir una estratègia d'unitat i cooperació en peu d'igualtat entre els diversos països sud-americans.

D'aquesta manera, el president nord-americà ha signat tot un seguit

d'acords comercials amb els governs dels països que ha visitat, el més és destacat el que ha signat amb el govern Lula per a la producció del biocombustible etanol, i ha realitzat tot un seguit de declaracions públiques en favor de la justícia social i l'eradicació de la pobresa que si a la seua manca total de credibilitat i sumen afirmacions com "Amèrica llatina necessita el capitalisme" realitzades pel president nord-americà, per l'únic que han servit ha estat per donar, encara, més raons a tots els milers de manifestants que arreu del continent s'han mobilitzat contra l'imperialisme nord-americà i contra la visita de Bush, amb actes multitudinaris a l'Argentina o al Brasil, i que han confirmat la pèrdua d'influència nord-americana a l'hemisferi sud i la creixent demanda que els vents, que bufen des de l'esquerra, s'estenguin arreu de la pàtria bolivariana.

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS AC la Fornal Sant Julià, 20. Vilafranca del Penedès // AC l'Esquellot Cardedeu // Assembla de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Sant Nicolau s/n, Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20. Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4. Vilafranca // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8. Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarres // Ateneu Popular de l'Eixample Pte. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14. Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23. Barcelona // Ateneu l'Aixada Major, 44. Vilanova i la Geltrú // Ateneu Popular La Falç Antic escorxador s.n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu 1714 Sant Pere 6, 1r. Banyoles // La Barraqueta Tordera, 34 Barcelona // Bat a bat Kultur Sant Elies 29. Reus // Bloku Neptú 3. Lleida // Can Capablanca Sabadell // Casal Antoni Sala i Font C. Riera d'en Matamoros 103, Badalona // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31. Sants // Casal Popular de Castelló A.C 257, Castelló de la Plana // Casal Popular l'Esquerra Francesc Tarafa 48. Granollers // Casal Popular la Fadulla Verge de l'Alba 4. Manresa // Casal Popular de Gràcia Ros de Olano 39, Barcelona // Casal Popular Can Plingàs Terrassa // Casal Popular La Traca Tona // Casal Independentista el Gurri Taradell // Casal el Racó Església 10, Molins de Rei // Casal Quico Sabaté St. Roc, 8. Sant Celoni // CEPC-UPF Edifici Jaume I, Despatx 20.1E12, Barcelona // CEPC-UAB Local R-122, Pl. Cívica // CEPC-UV Baró St. Petri, 9 // Endavant-La Costera L'Alcúdia de Crespins - Canals // La Falcata Panera 2, Lleida // GER Pi 25. Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3. Capellades // Partisano Pça. de l'Oli, 7 baixos. Girona // La Ploxa C. Almeda s/n. Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos. València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petri 9. València // La Traca Pau Gesa 5. Cardedeu // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguera // Tienda Ètica Belando 30, 1r. Alacant // 1714 Seguem Cadenes Riera 29. Vic // Via Fora de Gràcia Riera St Miquel, 25. Barcelona

ATUREM LA REPRESSIÓ
FORA LES FORCES D'OCCUPACIÓ
www.alertasolidaria.org
ALERTA
solidària

L'APUNT

El clavegueram del benestar

El periodista italià Bruno Amoroso (habitual col·laborador del periòdic comunista *Il Manifesto*) va escriure fa uns dies "quelsom fa mala olor a Copenhaguen" i es que el desallotjament d'un centre social okupat ha evidenciat a ulls de tota Europa la fi del fals estat del benestar que regnava a Dinamarca. Aquest país que sempre se'ns ha mostrat com una simbiosi perfecta de capitalisme i consciència social s'ha tret la careta en els últims mesos.

Començant per les retallades en el dret a la manifestació que es van produir arrel de la publicació de les caricatures de Mahoma, la transformació de Christiania d'una suposada zona alliberada a una zona policíaca, la privatització total de les universitats i en general l'augment de repressió sobre els moviments socials són alguns dels factors que han fet explotar aquesta bomba que ha deixat veure el clavegueram del benestar. Definitivament el desallotjament d'aquest centre social amb més de 20 anys d'existència -obert amb l'autorització municipal- per tal de donar el terreny a una secta cristiana propera a l'extrema dreta ha estat el fet definitiu que ha produït llargues nits de revolta i més de mig miler de detinguts en una ciutat que no arriba al milió d'habitants.

Però no són aquests els únics problemes que amaga la falsa imatge de "democràcia nòrdica" que ens ven el país d'Hamlet, des de fa anys els terratinents danesos han d'importar treballadors d'altres nacions. Doncs els danesos no estan disposats a suportar les condicions laborals del camp, instal·lacions ruïnoses sense cap mena de seguretat, jornades laborals de duració indeterminada on s'ignoren tots els convenis existents, refugiats albanos-kosovars menors d'edat que treballen i tota una sèrie d'irregularitats conegudes tant pel Govern danès com per la UE que sistemàticament excusen i amaguen aquestes situacions.

Ausiàs Alminyana, València

Palestina, en un altre atzucac

Ismael Haniye, primer ministre de l'executiu palestí

AXEL GONZÁLEZ · HAIFA

A les eleccions legislatives del 25 de febrer de 2006, el poble palestí va castigar els trenta anys de corrupció d'Al-Fatah i va donar la majoria a la llista controlada per Hamàs. Ja existia el precedent de les municipals de l'any anterior, on aquests van deixar palesa la seva força, però ningú no s'esperava el canvi. L'arribada dels islamistes al Govern, considerats una organització terrorista per la UE, els EUA i Israel, va suposar la fi de l'ajuda exterior, de la qual l'economia palestina n'és totalment dependent.

La presidència continuava en mans d'Al-Fatah, en la figura de Mahmud Abbas, i les tensions van augmentar progressivament, amb alguna hostilitat esporàdica. El funcionariat i els cossos de seguretat seguien fidels al partit hegemònic fins a aleshores. El repartiment de poder, doncs, no era clar. Així, a mitjan desembre, les diferències van esdevenir enfrontaments armats, principalment a la

Franja de Gaza, que es va convertir en un territori sense llei. Hi havia el temor que l'escalada menés a una guerra civil, tot i que als carrers ningú no semblava disposat a sumar-s'hi. La demostració de forces entre ambdós partits va cobrar-se més d'un centenar de morts i vora tres-cents ferits, que es van incrementar encara més en xocs esporàdics.

La mediació saudita va fer possible l'Acord de la Meca, signat el passat 8 de febrer, entre Al-Fatah i Hamàs. Representa l'aturada de les hostilitats i el primer pas cap a la formació d'un nou executiu d'unitat nacio-

nal. Ismael Haniye, de Hamàs, seguirà com a primer ministre d'un govern on els ministeris clau (Interior, Economia i Afers Estrangers) restaran a mans de tecnòcrates. El repartiment de carteres serà de nou per a Hamàs, sis per a Al-Fatah i quatre per a les altres forces. Tanmateix, el nou escenari no permet gaire optimisme, perquè ni aporta res de nou ni ha aconseguit aturar totalment la violència.

Hamàs, tot i comprometre's a respectar els acords anteriors amb Israel, ha acabat evitant el seu reconeixement. És una de les exigències del Quartet (UE, EUA, Rússia i ONU) per tal de restablir l'aju-

"Mentre els dos principals partits intenten salvar la papereta, les classes populars segueixen amb les seves vides sota l'ocupació sense parar-hi gaire atenció"

da econòmica. El president Abbas, de moment, no ha aconseguit salvar aquest escull.

El govern d'unitat -firmat finalment el passat dia 17- haurà de tornar a guanyar-se la confiança dels seus ciutadans, molt malmesa pel conflicte entre faccions, les condicions de vida i l'ocupació israeliana. La crisi econòmica iniciada amb la Segona Intifada, l'any 2000, s'ha accentuat ençà la victòria de Hamàs i la fi de les ajudes. Un botiguer d'Hebron, on el teixit comercial està defet, explica les raons del triomf de Hamàs: "Porten trenta anys demanant-nos que confiïem en Fatah, i en què hem avançat? Calia provar una alternativa". És l'explicació dels resultats electorals, lluny de l'auge del fonamentalisme islàmic, com alguns pretenen argumentar. Res no ha canviat des d'aleshores, tret que ja s'ha cremat l'alternativa.

Mantenir sota control els grups més radicals també serà especialment difícil. Hamàs ha acabat formant part del sistema i ha perdut legitimitat i influència en algunes faccions armades. Així, ja hi ha hagut algun atemptat suïcida en territori israelià i també enfrontaments esporàdics entre grups palestins. El crèdit internacional de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) depèn, en gran mesura, de reeixir en el control de la seguretat.

L'Acord de la Meca ha tornat a centrar les demandes en l'ANP i ha ajornat les negociacions sobre les claus del conflicte: el retorn dels refugiats palestins, els quatre-cents mil colons israelians i Jerusalem. Exigir el reconeixement d'Israel per restablir l'ajuda financera és el mateix que fer-ho a canvi de no-res. Una doble vara de mesurar que no fa més que alimentar les frustracions i l'odi d'un poble que no té futur.

Mentre els dos principals partits intenten salvar la papereta, les classes populars segueixen amb les seves vides sota l'ocupació sense parar-hi gaire atenció. Ningú no s'abocarà a una guerra fratricida per defensar els interessos de l'oligarquia i els buròcrates locals. Ni tampoc hi confiaran les seves esperances, traïdes dia a dia. Són temps difícils per a la pau: tant Israel com l'ANP tenen un greu problema de lideratge. Sense oblidar les deficiències estructurals de l'embrí d'estat palestí i les democràtiques de l'israelià.

RECUILL DE PREMSA INTERNACIONAL

La Jornada

L'informe de la CNDH no convenç

La Lliga Mexicana pels Drets Humans, Limeddh, ha criticat l'informe de la Comissió Nacional dels Drets Humans (CNDH) sobre Oaxaca per ser "limitat" perquè omet algunes violacions a les garanties fonamentals. La Limeddh afirma que la principal mancança del document és que no assenyalava de manera directa i puntual els responsables superiors dels actes violatoris contra la població.

La Jornada, Mèxic

LA PRENSA.com

Alemán en llibertat

L'expresident nicaragüenc Arnoldo Alemán ha estat posat en llibertat malgrat la condemna a 20 anys per frau a l'Estat. La decisió és el resultat de les negociacions entre l'FSLN i els liberals perquè la magistrada sandinista sigui elegida magistrada de la Cort Suprema de Justícia. Alemán ha anunciat la seva intenció de recórrer el país per unir la dreta al voltant del Partit Liberal Constitucionalista i ha proclamat la seua innocència.

La Prensa, Nicaragua

Página/12

La comunitat sud-americana estructurarà el propi fons

Onze països d'Amèrica Llatina acordaren avançar en la creació d'un fons d'estabilització regional, per fer front a crisis financeres. Acomplirà la funció del FMI, però sense les seues exigències. Es preveu que la iniciativa arranque amb 5.000 milions de dòlars. Aquests països pretenen no dependre més de Washington en cas de trobar-se en situacions de crisi. La iniciativa reflecteix les aspiracions de la regió per guanyar autonomia.

Página 12, Argentina

El Progreso.es

Els partits grans se centren amb l'emigració

Tant el PPdG, el PSDG com el BNG realitzaran una intensa campanya electoral de cara a les eleccions municipals gallegues del 27 de maig a Amèrica Llatina i Europa per intentar captar el vot dels emigrants, que resultarà decisiu als municipis de l'interior del país, especialment a Pontevedra i Ourense. Delegacions dels tres partits visitaran Argentina, Veneçuela, Brasil, Mèxic, Uruguai, Suïssa, França i el Regne Unit, països amb alt percentatge d'emigrants gallegues.

El Progreso, Galícia

Noticias

Crítiques de Batasuna al govern de Navarra

El portaveu de Batasuna ha assenyalat que la manifestació del govern de Navarra deixà clar el temor de la dreta navarra a perdre el poder i reiterà la seua aposta per la "viabilitat del procés de resolució". Barrena també assenyalà que els convocats de la manifestació fracassaren en els seus objectius de participació en la convocatòria. Igualment criticà la participació de líders del PP i persones de fora de Navarra, destacant que "UPN mai no havia estat tan PP".

Diario de Noticias, Euskal Herria

El 64% de les malalties professionals no són qualificades com a derivades de la feina

ALEX TISMINETZKY BARCELONA

Un nou estudi oficial ha posat sobre la taula la manca de regulació i control de la seguretat en la feina. En aquest cas en les darreres setmanes s'ha fet públic l'informe sobre l'Estat espanyol realitzat per l'Observatori de Salut Laboral, iniciativa creada per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, l'Institut Sindical de Treball Ambient i Salut (ISTAS) i fins i tot la Unió de Mútues.

Malalties professionals no reconegudes

L'Observatori va fer públic el passat 16 de març al Consell Econòmic i Social el seu Informe referent a la situació de la Salut Laboral a l'Estat espanyol. I entre les dades recollides l'Observatori destaca que la gran majoria de les malalties que contrauen els treballadors a la seva feina no són reconegudes com a tals, es consideren "comunes".

Concretament, l'informe calcula que el 64% de les malalties professionals patides durant l'any 2006 van ser qualificades de comunes, i es calcula sobre uns 50.000 casos. Aquesta valoració errònia fa reduir considerable-

ment les prestacions posteriors d'incapacitats, viduïtats o orfandats que deriven de la malaltia. La dada pren

"Segons l'Informe es calcula que de les 16.000 morts per malalties professionals a l'Estat espanyol al 2004, només se'n van reconèixer 2 oficialment"

tota la seva importància en ser les mateixes Mútues, participants en l'Observatori, les que paguen gran part de les prestacions derivades de malalties professionals.

A més, l'informe dóna altres dades que reflecteixen "el grau de desco-

neixement" de les malalties professionals a l'Estat espanyol, segons paraules de Fernando García Benavides, director de l'Observatori i professor de la Universitat Pompeu Fabra. El catedràtic calcula que de les 16.000 morts per malalties professionals a l'Estat espanyol el 2004, només se'n van reconèixer dues oficialment.

Accidents de treball

Les dades de l'informe també són contundents en referència als accidents.

Segons el mateix Benavides, els accidents mortals són entre dues, tres i cinc vegades més elevats entre els treballadors temporals que entre els contractats de forma indefinida. Segons l'Observatori, joves menors de 30 anys, dones i immigrants

Els accidents de treball afecten més a treballadors menors de 30 anys, dones i immigrants / FOTO:KAOSENLARED.NET

que realitzen feines manuals i sense qualificar són els grups de més alt risc.

Finalment el catedràtic ha destacat que l'Estat espanyol pateix gairebé el doble d'accidents de treball que

la mitjana europea, aquesta problemàtica es concentra "a les comunitats del nord-est de l'Estat, concretament el Principat, Navarra i al País Valencià".

+ INFO: www.osl.upf.edu

Continua el tancament a SAS-Abrera

FOTOS:CGT

El tancament dels 300 treballadors de SAS-Abrera (Baix Llobregat) ha passat de ser d'un cap de setmana a indefinit, com a mesura contra el tancament de l'empresa submi-

nistradora de complements automobilístics de SEAT.

Els treballadors de SAS-Abrera mantenen el tancament i han iniciat una sèrie de mobilitzacions per

denunciar que l'empresa ni tan sols ha presentat l'expedient de regulació que les lleis imposen com a condició per tancar una empresa. Entre les protestes cal destacar el

passat 12 de març, el bloqueig del subministrament del cablejat de la seu de SEAT de Martorell, fet pel qual l'empresa va haver d'aturar les cadenes de muntatge tres hores.

Un important dispositiu d'antivalots dels Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil van desallotjar els treballadors, com es pot comprovar a les imatges.

punts de venda del llibre.
Barcelona: Terra d'Escudella, Ciutat Invisible Itaca La Sirga
Beniarres: Ateneu Popular Arrels
Capellades: Jaç Roig
València: Sahiri Centre social-bar Terra
Vilafranca: Ateneu X La Fornal

llibre:
"Tornarem a lluitar"
Des de Rescat tenim la satisfacció de presentar-vos aquest nou llibre d'il·lustracions, els beneficis del qual aniran destinats al suport als i les preses polítiques.

EL PUNT DE MIRA

Espanya

AQUIL-LES RUBIO ALACANT

No hi tenim cabuda. Ho mirem per on ho mirem, no hi tenim espai. A Espanya, s'entén. A 300 anys de la Batalla d'Almansa, a 60 de la guerra Civil i a 30 de la Transició, estem on estàvem. No cal fer més experiments, provatures o giravoltes. La recepta espanyola, assajada el 1707 amb la crema de Xàtiva, perfeccionada el 1939 amb la Llei del pareddó, l'exili i la presó, i endolcida el 1978 en forma de Constitució i estatuts, només té un ingredient: "palo largo y mano dura".

No hi tenim cabuda les homosexuals. No hi tenim cabuda les immigrants. No hi tenim cabuda les atees. No hi tenim cabuda les musulmanes. No hi tenim cabuda les catalanoparlants. No hi tenim cabuda les treballadores. No hi tenim cabuda les joves. Cada cop que, subrepticiament, aquests col·lectius mostrem el nas per la porta de la història espanyola, ha estat per negar-nos l'existència. Per a una gran part d'espanyols, el 10 milions del PP i una gran quantitat dels del PSOE, només hi ha una forma de ser espanyoles. I ens ho recorden a cada moment, amb les armes i el foc, amb la paraula i l'insult, amb la pancarta i el crit. S'explica malament, doncs, la cabotèria de les esquerres espanyoles i catalanes per reformar Espanya. Esquerra Unida-Iniciativa, i ara ERC, reprenen el vell paper de la burgesia catalana i es posicionen a Madrid en primera línia a la recerca de la legitimitat política. Només cal veure els discursos dels parlamentaris republicans a les Corts: estan completament assimilats. Allà ells. De la corrupció, el nepotisme, l'odi i els budells, millor mantenir-se'n ben lluny. Si hi ets a prop, t'esguita.

Així que, com a catalanes i treballadores, tenim dues opcions. O continuar intentant reformar allò irreformable, perdent pel camí la cultura, els drets laborals, l'habitatge, la salut i els serveis públics, o decidir-nos per buscar el nostre camí.

Posats a triar, m'estime més la segona opció, la de la construcció d'uns Països Catalans independents i socialistes. Ni que siga per una qüestió de salut mental.

POLÍTICA INSTITUCIONAL JOAN TERAN

L'abstenció i la gestió de la complexitat

El darrer cicle electoral ha portat alguns motius per a la preocupació a la classe política principatina. En concret, l'abstenció ha assolit graus d'entre el 60% a les eleccions europees de juny del 2004 i el 50% del referèndum per a l'aprovació del nou estatut d'autonomia, passant pel 44% les darreres autonòmiques. Cal tenir present que això implica, per exemple, que Montilla sigui president autonòmic amb el suport directe de només el 14,8% de l'electorat i que el tripartit governi amb el del 27,9%. L'oposició parlamentària, junta, només representa el 25,2%.

En aquest context, la Direcció General de Participació Ciutadana ha fet pública una enquesta en què s'evidencien alguns fets importants sobre l'opinió que els i les catalanes del Principat tenen respecte de la política realment existent (representada per la classe política) i de la política com a àmbit comunitari de resolució dels conflictes socials.

Per exemple, es confirma la distància cada vegada més gran entre la

ciutadania i aquesta classe política amb la qual la gent afirma no sentir-se representada, que utilitza la política en benefici propi, i que no es preocupa dels problemes reals de la societat. Aquest descrèdit de la política es veu reforçat pel fet que bona part dels enquestats no creuen necessari participar en associacions de caràcter social, polític o cultural.

La resposta dels polítics

És lògic que si la gent identifica política amb la política realment existent, no es vegi representada de cap manera: els problemes que tenim els ciutadans són molts, i ningú no veu que els polítics realment tinguin les mateixes preocupacions. Entenent la política com "anar a votar cada quatre anys", de què serveix fer-ho si després els problemes segueixen sent els mateixos? Perquè votar si, com creuen bona part dels enquestats, els polítics després fan el que volen?

Davant d'això, alguns polítics, especialment des de la socialdemocràcia

catalana, han començat a emetre un discurs autojustificatori: que no tenen una vareta màgica i que no poden solucionar tots els problemes de la societat, perquè en aquest món globalitzat en què vivim moltes coses escapen de les seves mans i que, per tant, la seva feina és "gestionar la complexitat". I aquesta excusa val per al canvi climàtic, per al problema de l'habitatge o per a la qüestió de la immigració.

Però aquest discurs amaga que cap governant és neutre i que allò que per ells és gestionar la complexitat, a l'hora de la veritat és posicionar-se sempre al costat del poder econòmic: davant l'especulació urbanística, amb els bancs i les constructores; davant els tancaments d'empreses, amb les multinacionals; davant la precarització de l'escola pública, amb l'església i les privades.

I en aquest context, la participació popular en la resolució dels conflictes socials queda on ha de quedar per aquests gestors de la complexi-

tat: com una àrea més de gestió del poder, com unes paraules boniques sense aplicacions pràctiques.

La classe política tem la participació popular, per això vol limitar-la a la participació electoral. Mirem sinó la direcció d'ERC, que frisa per eliminar el model assembleari de partit amb l'objectiu d'estalviar-se episodis com el del referèndum, quan les seves bases es van atrevir a contradir-los. O el govern municipal tripartit de Barcelona, que envia els antiavalots de la Guàrdia Urbana o dels Mossos d'Esquadra quan els veïns del barri de la Ribera s'organitzen i fan del Forat de la Vergonya un parc on els nens i els avis puguin jugar i seure en una plaça amb bancs i arbres posats per ells mateixos.

Si algú vol realment participació, caldrà retornar la política a la gent, fer que sigui crítica, que s'organitzi, i que s'autogestioni. I això implica entrar en conflicte amb aquesta classe política i amb els interessos als quals serveix.

AURE SILVESTRE EN LLUITA

Viarany, l'excursionisme militant

La proposta de fer de l'excursionisme una eina al servei de la lluita revolucionària no és nova. A començament del segle XX, les organitzacions revolucionàries ja van fer de les eixides al camp una de les seues eines de lluita més habituals. A aquestes excursions s'aprofitava per fer mitings, al mateix temps que s'aprofundia el contacte entre militants de diferents poblacions. Les excursions ajudaven no només a l'intercanvi d'informació i d'experiències sinó també a la consolidació de la consciència de classe. A més, el fet de realitzar-se en l'entorn natural, fora de les ciutats, també afavoria un major clima de llibertat lluny de la repressió policial.

En certa mesura, aquest plantejament és el que ha intentat recuperar el grup excursionista Viarany, que va néixer l'octubre del 2006 a València. Viarany té uns objectius inicials molt clars. El primer d'ells és ajudar el coneixement de la geografia catalana i en especial

la dels seus entorns naturals. Les excursions serveixen, per aquest col·lectiu, per establir lligams afectius amb els espais visitats, que a la llarga, a més d'enriquir des del punt de vista personal, referma en la voluntat personal per a la seua protecció. Així, per tant, i en paraules textuales del document fundacional de Viarany: "... s'estableix així un nou lligam afectiu amb aquell territori. D'aquesta manera, la nostra defensa del territori ja no naix només d'un coneixement teòric de l'ecologisme, sinó també de la necessitat de preservar els espais que formen part de les nostres vides i que per tant són, en certa mesura, part d'allò que nosaltres som com a individus".

Un altre dels fets sobre el qual Viarany incideix bastant en els seu plantejament és el d'estimular el contacte amb les persones i col·lectius del lloc visitat i que lluiten no només per

la defensa del territori, sinó també pel de la consecució de la llibertat nacional i social dels Països Catalans. El plantejament de les seues excursions serveix també, per tant, per intercanviar i enriquir les experiències de lluita de diferents territoris. Aquest fet obliga Viarany a programar les excursions no només seguint l'interès paisatgístic, sinó també tenint present l'aportació que pot tenir el coneixement d'una lluita determinada.

L'excursionisme, oci alternatiu

Com a darrer objectiu, encara que no menys important, és el d'intentar oferir una alternativa a l'oci capitalista i consumista. En aquest sentit, des de Viarany, tot i que es reconeix que els casals, ateneus i "bars del rotllo" han ajudat molt a l'avanç i socialització de l'esquerra independentista, també es considera que l'ex-

curcionisme pot ajudar a anar més enllà del que és habitual i en un clima de major tranquil·litat. A la muntanya, apunten, es pot intercanviar experiències de manera més clara, no només amb la gent del lloc visitat, sinó també entre els membres del grup. Un altra de les claus és que la interacció que es dona es fa amb la promoció de valors com els de la solidaritat i la cooperació, que són propis i molt fàcils de trobar en l'activitat excursionista.

Fins ara, Viarany ha organitzat diferents excursions, entre les quals destaquen la pujada al Puig Campana, el Circ de la Safor, la Serra de les Agulles o una de les més recents, la de Porxinos i les Rodanes, on comptaren amb el guiatge de gent de la Plataforma Salvem Porxinos.

+ INFO: contactar amb viarany@hotmail.com.

LA UNITAT A LES AULES
DELS PAÏSOS CATALANS
SEPC
www.sepc.cat

ger
tel. 93.896.12.00
ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA
carrer del Pi, nº25. RIBES (GARRAF) 08810
ger@correu.vilaweb.com

Des de les viles i ciutats
Construïm la unitat popular
cup
Candidatura d'Unitat Popular
Vilafranca del Penedès
C/ Santa Maria 4
www.cupvila.org

especialistes en música
independent
BAT a BAT
KULTUR
C/ SANT ELIES 29, REUS
TEL. 977 32 69 83 / btbk@batabat-kultur.com

organitza't i lluita!
ajg
Assemblea de Joves de Gràcia
Casal Popular de Gràcia
C. Ros de Olano 39

Celebrat el judici pel bloqueig del tren de l'OTAN

HECTOR SERRA ALDAIA

El passat dimarts 6 de març es va celebrar al Jutjat penal número 2 de València el judici contra les quatre persones que van bloquejar un tren militar a Bètera (el Camp de Túria) l'any 2004. Finalment, la sentència ha estat de falta lleu de desobediència, amb pena de multa de 600 euros per cadascun dels antimilitaristes.

Era el cinquè intent de judici que es produïa. Les quatre anteriors citacions no van tirar endavant perquè no van comparèixer els dos policies i el guarda jurat que havien de testificar. Abans de començar, el fiscal va proposar un acord per evitar el judici que consistia en acceptar la culpabilitat per falta (no delictes) de desobediència lleu amb multes d'uns 300 euros per persona. Els antimilitaristes van rebutjar l'acord.

Declaracions contradictòries

Les declaracions dels dos policies van ser contradictòries, ja que un d'ells va afirmar que els antimilitaristes no havien desobeït cap ordre en cap moment. L'altre policia reiterà que tots els encausats desobeïren. Una altra dada controvertida que va ser beneficiosa per a la defensa va ser la dels horaris d'eixida dels trens militars. Renfe va informar que l'últim dels trens va eixir mitja hora abans que començara l'acció,

amb l'objectiu de negar la demostració que s'havia tallat el pas a un tren. Els antimilitaristes neguen que açò fora així, ja que pocs minuts abans d'encadenar-se, asseguren haver vist el tren en procés de càrrega parat a l'estació.

L'Helena Olcina, una de les antimilitaristes que va participar en l'acció, assegura que "anem a recórrer la sentència, ja que la considerem desmesurada i poc encertada, i un càstig a un tipus d'acció que és socialment beneficiosa". L'advocat defensor va subratllar que sí que cal considerar l'objectiu últim que es pretén, ja que és diferent si hi ha una finalitat legítima, com, en aquest cas, la seua oposició ideològica a la guerra i els seus preparatius. També va adduir a què la protesta volia portar al debat públic la seua idea de pensar.

Rebuig a l'OTAN

L'acció, realitzada el 17 d'octubre de 2004, va consistir en el bloqueig de la via de servei per on anava a circular un tren que transportava material de la base de l'OTAN de Bètera cap a unes maniobres a Saragossa. Els antimilitaristes van encadenar-se a uns tubs metàl·lics i van mostrar pancartes contra l'OTAN i les guerres. L'Helena manté que "volíem demostrar el nostre rebuig a la caserna de l'OTAN, una instal·lació il·legítima i perillosa que ha

Moment de l'acció / FOTO: Juane

de ser desmantellada com més aviat millor i els seus terrenys tornats al poble de Bètera per donar-los un ús social i ecològic".

El col·lectiu antimilitarista segueix fent camí aquests mesos. L'Helena manifesta que "la campanya contra la base de l'OTAN que s'encetà l'any 2000 continua

oberta. Per exemple, el proper 5 de maig es durà a terme la cinquena Inspecció Civil a la Base de l'OTAN, que consisteix en què un equip d'inspectors ciutadans s'introduirà a través dels filats en el recinte militar de la base de la Força de Resposta de l'OTAN per a exigir el seu tancament i reconversió social i ecològica".

Salvem Mallorca aplega 60.000 persones i inicia un grapat de mobilitzacions

GUILLEM COLOM PALMA

La manifestació pretén ser una "força de dissuasió" davant els governants. A més, durant els propers mesos es duran a terme altres actes en defensa de la llengua, la denúncia del creixent feixisme i de la impossibilitat d'accedir a un habitatge.

La manifestació ha estat convocada pel GOB i per la Plataforma Salvem Mallorca, coneguda com la plataforma de les plataformes, ja que n'aplega unes 15 de veïnals sorgides per defensar-se de projectes concrets. Tanmateix, la manifestació ha volgut mostrar "el rebuig a un model de destrucció generalitzada que afecta tota l'illa. Convocats sota el lema "Prou", unes 60.000 persones han omplert els carrers de Palma. Sònia Vives, del GOB, ha afirmat que la manifestació ha estat "la més multitudinària de l'illa en defensa del territori"; a més, "més de dues hores després de començar la manifestació molta gent encara no havia sortit de la plaça d'Espanya, i finalment, la plaça Major de Ciutat s'ha quedat petita a l'ho-

Pancarta de Maulets a la manifestació / FOTO: Antoni Sansaloni

ra de llegir el comunicat". Cal destacar que més de 170 entitats s'han afegit, amb la idea de fer veure a la societat que no s'ha de confondre "progrés amb destrucció, o doblers amb qualitat de vida".

Les organitzacions convocants, que relacionen directament aquesta marxa amb la de l'any 2004 que va omplir els carrers de Ciutat sota el lema "Qui estima Mallorca no la destrueix", són conscients que els darrers quatre anys s'han perdut algunes batalles, però

afirmen que també "se'n guanyen d'altres", ja que "els darrers mesos hem vist caure alguns símbols de la impunitat i la prepotència", en una clara referència a la detenció d'Hidalgo o la dimissió de Del Olmo, batlle de Santa Margalida. La manifestació arriba en un moment complicat, car s'han iniciat les obres a la Real, un dels símbols de la resistència popular a la destrucció del territori.

Mobilitzacions de la societat civil

BREUS

Tres nous desallotjaments

Entre els dies 13 i 15 de març els Mossos d'Esquadra van desallotjar tres centres socials: Kan Llimona (Sant Andreu), Malcom X (Sabadell) i una antiga escola recentment ocupada per part de l'Assemblea de Joves de Gràcia. En els tres casos el cos policíac no va mostrar cap ordre de desallotjament, malgrat que fou requerida de manera repetida. Les manifestacions de rebuig es van convocar de manera immediata. Cal destacar la responsabilització que les diverses assemblees dels centres socials van atribuir a Joan Saura i a l'ICV; en aquest sentit les seues locals de Gràcia i Sabadell d'aquest partit van ser atacades amb pots de pintura.

Atemptat a la CGT de Palma

El diumenge dia 4 de març va explotar una bomba de mitjana potència col·locada davant la seu de la CGT de Palma. Aquest atac arribava després que, una setmana abans, la mateixa seu rebés pintades que amenaçaven de mort a Maulets, juntament amb símbols feixistes. L'atemptat suposa un augment qualitatiu de les accions dels grups d'extremadreta, que es poden relacionar amb les protestes convocades pel PP a Mallorca pel cas De Juana, a on es varen poder veure altres feixistes mesclats amb dirigents populars com Catalina Cirer o Miquel Ramis.

Per falles, neteja d'immigrants

A la revetlla de les falles, l'Ajuntament de València va aguditzar l'assetjament als centenars d'immigrants que viuen sota els ponts de la ciutat. Malgrat que les identificacions, pressions i amenaces als immigrants són freqüents, l'operació més espectacular dels últims mesos va tenir lloc el passat tretze de març, quan un gran dispositiu de la policia local i nacional va encerclar el campament que els immigrants tenen instal·lat des d'anys sota el pont d'Ademús, un dels més transitats de la ciutat. Aquesta vegada, a més de les identificacions i escorcolls habituals, l'assetjament va acabar amb vora quaranta persones detingudes, divuit de les quals acabaren amb una ordre d'expulsió. Des dels col·lectius de solidaritat amb els immigrants, es va vincular aquest operatiu a les intencions de l'Ajuntament de fer fora els immigrants, per tal d'amagar la seua precària situació. A aquest respecte van assegurar que no és casual que aquesta operació es produís poc abans de falles i de la Copa Amèrica, quan s'espera l'arribada de milers de turistes.

L'APUNT

El Govern principatí davant del canvi climàtic

Les línies principals d'actuació del Govern principatí en matèria de canvi climàtic que ha anunciat aquest mes de març són millorar l'eficiència energètica dels seus edificis i substituir l'ús de combustibles fòssils del seu parc mòbil per biodièsel. El Govern justifica aquesta primera acció perquè és el segon consumidor energètic del Principat i assegura que serà una manera de donar exemple.

En compareixença davant dels mitjans el passat dilluns 5 de març, el conseller Baltasar va reconèixer que "ens hem de posar les piles ràpidament en matèria de canvi climàtic, ja que estem força lluny encara de la reducció al 20% que planteja la Unió Europea". El conseller espera la implicació de tota la societat catalana per fer front a un canvi climàtic que cada cop més estudis confirmen que ja s'està produint per culpa de l'acció humana.

Tot i això, de moment no hi ha previstes accions concretes de cara a reduir substancialment el consum energètic als sectors industrial, turístic o domèstic, i l'èmfasi es posa en augmentar l'ús d'energies alternatives. Malgrat aquesta voluntat, diversos experts asseguren que és impossible que arribem a produir a través de mètodes alternatius una part significativa de l'energia que avui en dia es consumeix, ja que caldria molta més superfície terrestre de la que disposem.

Per tal de coordinar la política de la Generalitat per contribuir a reduir el canvi climàtic global, s'ha creat l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic, que té un pressupost adjudicat d'un milió d'euros. Aquesta xifra, però, és força reduïda si tenim en compte que el pressupost del govern principatí per al 2006 va ser de gairebé 30.000 milions d'euros.

Conscient que, malgrat que s'actui reduint les emissions de CO₂, part del canvi ja no es pot aturar, el Govern també vol posar en marxa diverses accions per mitigar els efectes del canvi. En aquest sentit, assegura que vol estudiar amb atenció les previsions de creixuda del nivell del mar i com podrien afectar els deltes dels rius Ebre, Llobregat i Tordera.

El canvi climàtic als Països Catalans

MARTÍ CIRICI BARCELONA

De la mateixa manera que a nivell global ja és un fet assumit i innegable el canvi climàtic, també el nostre país rebrà les conseqüències de l'escalfament global.

Si a nivell internacional els informes del grup intergovernamental sobre el canvi climàtic (IPCC) ja han esdevingut la referència respecte als efectes actuals d'aquest canvi i les previsions, a grans trets, dels diferents escenaris possibles de futur, més o menys optimistes, també al nostre país científics i estudiosos del clima, la geografia i de la biologia, han alertat de la tendència que s'ha observat durant les darreres dècades i han intentat, amb totes les prevencions i cautela necessàries, esbossar previsions de com ens afectarà, i com podem minimitzar o adaptar-nos a les conseqüències d'aquest canvi.

Les proves i els efectes de l'escalfament

Estudis com el fet públic al Principat de Catalunya pel Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible (CADS) han observat amb detall com també aquí l'escalfament és una realitat, i assenyalen les proves de bioindicadors com per exemple la vegetació. S'ha constatat el retrocés dels boscos atlàntics davant el bosc mediterrani, i un desplaçament a altituds superiors de moltes espècies vegetals. Per exemple al Montseny, l'augment de la temperatura mitjana 1,2°C en 50 anys ha produït una reducció de les rouredes davant la pressió d'altres

espècies pròpies de climes més secs i càlids.

També s'ha observat una ràpida desaparició de nombroses varietats de papallones al Pirineu, que havia estat un dels indrets amb més riquesa i varietat d'Europa, o l'efecte de l'augment de la temperatura en la baixada de les poblacions d'abelles de la mel, especialment visible al País Valencià, on hi ha la gran majoria d'explotacions apicultores del país, que han vist reduït el rendiment dels ruscos en un 50%, i han alertat del perill que suposarà per les explotacions fruteres la desaparició progressiva d'aquesta espècie pel seu paper en la pol·linització.

Igualment algunes espècies ictícoles han vist reduïdes les seves poblacions, entre altres motius per l'escalfament de l'aigua, com molts peixos d'aigua dolça, afectats per la reducció d'oxigen en rius i llacs que es produeix en créixer la temperatura per sobre determinats nivells. Un fet que alhora afecta a les espècies d'aus que se n'alimenten. L'escalfament, a més, ha afavorit les invasions d'espècies foranes, o al·lòctones, com són el mosquit tigre o la mosca negra, entre altres, que alteren l'equilibri ecològic.

Si l'estudi d'aquests indicadors, entre molts altres, al costat de l'evidència dels registres de temperatura i de precipitacions, han permès constatar aquest canvi, els informes científics també han establert previsions, amb models més o menys favorables, però que totes elles assenyalen importants conseqüències. Les temperatures augmentaran al llarg

d'aquest segle entre 3,5 i 6,3 graus, el règim de precipitacions patirà canvis, amb precipitacions més abundants però menys repartides i més brusques, sobretot a la tardor, a més de taxes d'evaporació més elevades, fenòmens que reduiran al capdavant la disponibilitat hídrica, agreujant les mancances d'aigua de moltes parts del nostre país. També es preveu un augment de les onades de calor intenses a l'estiu, i de les temperatures màximes, així com hiverns menys freds, que faran pujar la cota de neu fins als 2.000 metres. Igualment, preveuen un augment del nivell del Mediterrani, que oscil·larà entre uns pocs i 90 centímetres, segons les pitjors previsions.

Tots aquests canvis acabaran tenint conseqüències per al conjunt de la població catalana, no només pel que fa al clima, determinades malalties, o la disponibilitat d'aigua, també en tindran per a l'economia, pel sector turístic per exemple (veure L'Accent 99), igual que en tindran sens dubte per a l'agricultura, ja que serà cada vegada més difícil mantenir molts dels cultius actuals. També es veuran seriosament afectades zones com els deltes de l'Ebre i el Llobregat, o zones humides com l'Albufera.

La reacció de les administracions

Davant d'aquesta situació, i de la socialització d'aquest problema i el debat que ha suscitat, sembla que l'únic reacció hagi estat recomanar a la població un seguit de pràctiques domèstiques, evidentment necessàries, però que diffi-

cilment tindran un impacte significatiu.

Avui, la demanda energètica domèstica, sent important, és molt inferior a d'altres com la del transport viari, una demanda creix de forma alarmant, mentre les polítiques d'infraestructures abandonen cada vegada més la xarxa ferroviària, i no afavoreixen l'ús del transport públic amb l'impuls de projectes com el Quart cinturó, i un model de país al pensat voltant del transport viari. També és creixent, i molt superior a la domèstica, la demanda d'energia de la indústria i, especialment, de la construcció; també és creixent la dels serveis; uns sectors tots ells estretament lligats a una economia cada vegada més dependent del turisme, les infraestructures viàries i el negoci immobiliari. En conjunt, segons les dades d'emissions de gasos d'efecte hivernacle de l'Estat espanyol, que inclouen avui la major part dels Països Catalans, són un 50% superiors a l'establert pel protocol de Kyoto, i només una part minoritària d'aquestes és atribuïble a la demanda energètica domèstica.

Els diferents responsables polítics, doncs, s'enfronten a un problema pel qual no sembla que estiguin disposats a gaire més que vagues recomanacions i modestes mesures, en cap cas qüestionen el model de país i d'economia que comparteixen tots ells i ens ha portat a aquest moment crític, que sembla que hagin acceptat com una fatalitat davant la -per a ells inqüestionable- lògica del sistema econòmic actual.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ
Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELÈFON i MAIL

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (11,50 EUROS) SEMESTRAL (21 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Tordera, 34 baixos, 08012 Barcelona // L'ACCENT, C. Ripalda, 20 baixos esquerra, 46003 València // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.info

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT

OFICINA

CONTROL

NÚMERO DE COMPTA

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

L'esquerra independentista i col·lectius feministes es mobilitzen pel dia de la dona treballadora

IRENE JAUME GAMBÍN PALMA

Com cada any, l'esquerra independentista es va mobilitzar una vegada més per reivindicar el dia de la dona treballadora. Cal destacar Barcelona que, per mitjà de la Plataforma Revolucionària 8 de març, va tornar a organitzar una diada unitària. Al País Valencià i a les Illes, Endavant, Maulets i CAJEI varen fer accions i activitats.

La diada reivindicativa del 8 de març commemora la mort de 140 treballadores que feien vaga a una fàbrica tèxtil de Nova York, l'any 1911 i que moriren assassinades pel patró de la fàbrica, que hi va calar foc amb les dones dedins.

Cada any, l'esquerra independentista i col·lectius feministes surten al carrer per reivindicar la igualtat de drets entre homes i dones, així com tota una sèrie de reivindicacions que van des de l'àmbit laboral, passant per l'educatiu i fins al sexual. Enguany, a Barcelona la diada es va realitzar de manera unitària amb el nom de Plataforma Revolucionària 8 de març, la qual aplegava moltes organitzacions i col·lectius: Adona't - Dones de Cardedeu, CAJEI, Dolça Lluita, Dones del Sac, Endavant (OSAN), Justa Revolta, la Fàbrica Roja, Maulets, MDT i SEPC. Si bé la majoria d'aquests col·lectius i organitzacions l'any passat ja varen sortir al carrer sota el mateix lema i pancarta, enguany se li ha posat un nom. A banda de la manifestació -la qual va canviar el final del recorregut i no va acabar a la plaça Sant Jaume, sinó a la plaça Joaquim Xirao-, la Plataforma va organitzar un conjunt d'actes des del febrer fins a finals de març i dia 3 de març es va realitzar l'acte polític amb la presència d'Helena Embade Pita, responsable de Mulher de NOS - Unidade Popular; Aitziber Pérez, xrepressaliada política d'Euskal Herria; Joana Regueiro, de Bata-suna; i Eli Molina, representant de la Plataforma Revolucionària 8 de març. Acte seguit, a Can Vies, es va realitzar una festa per l'autogestió amb concert d'Antiherois i les madrilenyes BKC. Pel que fa a València, Maulets, Endavant (OSAN), CAJEI i COS també es van manifestar de forma unitària i el dissabte 10 de març varen organitzar una xerrada sobre precarietat amb nom de dona, seguit d'una festa amb teatre i música al Centre Social Terra (Benimaclet). A banda de les dues grans ciutats, Endavant (OSAN), Maulets i CAJEI varen dur a terme actes o accions a molts indrets del país com Vilafranca del

Acció durant la manifestació de Barcelona d'enguany / FOTO: Neuz

Penedès, Capellades, Inca, Ivars d'Urgell, Manresa, Badalona o Xàtiva.

L'esquerra independentista davant el feminisme

Si bé el feminisme ha estat un tema recurrent a totes les organitzacions de l'esquerra independentista, sembla ser que després de les respectives assemblees nacionals de les organitzacions Endavant (OSAN), Maulets i CAJEI, aquest tema prendrà més protagonisme. Cal destacar, també, que les tres

organitzacions (i sobretot les dones de les tres organitzacions) hagin unit esforços per realitzar una diada unitària en un dia com aquest. Les organitzacions, malgrat ser mixtes, tenen els seus òrgans i per exemple, pel que fa a Maulets, s'ha tornat a engegar la Comissió de Dones i s'ha creat, com a novetat, la Comissió de LGTB (Lesbianes, Gais, Transexuals i Bisexuals) per tal de fer una anàlisi en profunditat del patriarcat. Endavant (OSAN), al seu torn, ja fa temps que té la seva

Comissió de Dones en funcionament, mentre que la CAJEI té una comissió antipatriarcal mixta. Però, a l'esquerra independentista no només hi ha les organitzacions polítiques, sinó que també col·lectius com Dones del Sac (Terrassa), Justa Revolta (Sabadell) o la Fàbrica Roja (Barcelona) treballen en el si dels seus col·lectius per a l'alliberament de tot tipus d'opressió sobre la dona en clau nacional, amb un marc territorial que va de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó.

Valoració de la diada

Per veure quines són les valoracions després de la diada de la dona treballadora d'enguany a Barcelona, L'Accent s'ha posat en contacte amb alguns col·lectius de dones per conèixer la seva opinió respecte a la manifestació i els actes d'enguany.

Justa Revolta, col·lectiu de dones de Sabadell, consideren positiu "organitzar i convocar el 8 de març unitàriament" i valoren molt positivament "haver fet la campanya més enllà de la data del 8 de març amb tots els actes descentralitzats". Alhora esperen que en els propers anys "creixi la Plataforma Revolucionà-

ria i no sigui únicament d'àmbit metropolità". Dones del Sac, col·lectiu de Terrassa, expliquen que "a grans trets, el que més valorem de cara a aquest any és que les activitats que organitzem al voltant del 8 de març no siguin només puntuals i vagin des del febrer al març, sinó que fem el salt qualitatiu d'organitzar activitats durant tot l'any més enllà de les dates". També pensen que seria bo que "cada any enfoquem les jornades amb una temàtica concreta i que les desenvolupem més profundament i no de manera puntual". Finalment, la Fàbrica Roja

valora positivament "la unitat de l'esquerra independentista pel 8 de març" i creuen que el feminisme "sí que està acceptat a nivell teòric en el moviment independentista, però cal fer, encara, molta feina perquè això es tradueixi en una pràctica real, assumir i interioritzar que és una lluita transversal, i que no es pot lluitar per la independència i el socialisme, sense lluitar alhora contra el patriarcat".

L'APUNT

S'aprova la Llei d'igualtat

El dijous 15 de març, el Congrés espanyol va aprovar definitivament -amb l'abstenció del PP- la Llei d'igualtat entre homes i dones. La llei, que va ser aprovada amb l'acceptació de totes les esmenes realitzades, va ser justificada per Zapatero com una eina per "fer justícia a les dones". Preveu alguns canvis importants, que de moment només estan escrits. Pel que fa al permís de paternitat, tindrà una durada de 13 dies, encara que progressivament fins el 2013 aquest espai de temps es pot veure augmentat fins els 4 mesos. Pel que fa a la maternitat, s'amplia el permís en cas que la criatura hagi estat prematura o ingressada just després del part.

En l'àmbit empresarial, la llei preveu que les empreses amb més de 250 persones treballadores tinguin el deure de realitzar plans d'igualtat. Aquests plans, definits com un "conjunt ordenat de mesures tendents a assolir la igualtat de tracte i oportunitat entre dones i homes", ha de tenir tres punts bàsics: els objectius, les estratègies i les pràctiques a adoptar així com que els i les treballadores han de tenir accés a la informació sobre el seu contingut.

La llei també parla de publicitat il·lícita, de l'eliminació dels llibres de text amb contingut masculista i com a novetat, que els territoris amb més de 5.000 habitants tenen l'obligació de presentar candidatures paritàries. Finalment, es crea un nou òrgan: el Consell de Participació de la Dona, que pretén ser un òrgan col·legiat de consulta i assessorament.

Ara només queda saber si l'Estat tindrà els milions d'euros que es necessiten per fer realment efectiva la llei.

SHEMICAL
S.L.
Importació - exportació
de productes químics
Barcelona

AP OCTUBRE
Carrer Badajoz 23. Poble Nou
BARCELONA

escriu als i les preses polítiques catalanes

- * Marina Bernadó 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes). 9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
- * Carolina Forné Roig - Centre Penitenciari de Brians Apartat 1000 08760 Martorell.
- * Dolores López Resines. (912982) Maison d'Arret de Fresne allée des Thuyas, 94261. Fresnes cedex. Estat francès
- * Diego Sánchez Burria. Centre Penitenciari de València. Ctra. N-340, km. 225; 46220 - Picassent
- * Igor Quevedo Aragay. Centre Penitenciari de Brians Apartat 1000 08760 Martorell.
- * Joaquín Garcés Villacampa. CP Madrid IV m-5 Apartat 195-28600, Navalcarnero, Madrid.
- * Juan Ramon Rodríguez Fernandez. Carretera Nacional 330, km. 539. 50.800 Zuera (Zaragoza)
- * Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de València. Ctra. N-340, km. 225; 46220 - Picassent
- * Rafael Tomás i Gaspar C.P de Topas, Ctra. n-630, Km.314, 37799 Topas (Salamanca)
- * Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

EDITORIAL

Via morta

Els problemes a la xarxa de rodalies de Renfe de l'àrea metropolitana de Barcelona han tornat a posar de manifest una discriminació nacional que només els polítics i empresaris catalans semblen entestats en no veure. Les xifres són clares: mentre que Renfe va invertir a Madrid 3,75 euros per habitant durant el 2005, als Països Catalans (en aquest cas el País Valencià i el Principat, úniques regions on presta serveis) només en va invertir 0,25. És a dir 22.2543 milers d'euros revertien en la metròpoli mentre que només 3.003 milers d'euros es dirigiren a la perifèria catalana. Aquestes xifres s'han maquillat institucionalment amb la combinació amb les dades d'inversions d'Adif, l'entitat gestora de les infraestructures ferroviàries, de manera que aquesta desigualtat inversora queda diluïda, gràcies, sobretot, a la construcció de les línies del tren d'alta velocitat Madrid - Barcelona i Madrid - València. Tanmateix, deixant de banda aquesta xicoteta obra d'enginyeria financera, el model radial de desenvolupament que marquen aquestes inversions, de nou ens palesa la dependència vers la metròpoli, i les constant avaries de la xarxa barcelonina en són el resultat constatable.

Sens dubte, la dependència i conseqüent ineficàcia, no és un problema exclusiu als ferrocarrils, ni a les infraestructures en general: és una qüestió que afecta el conjunt de l'economia catalana i, per tant, el conjunt dels treballadors i les treballadores. No oblidem ací els peatges, ni els serveis socials, ni el marc laboral estatal, ni l'IPC.

Però el cas del ferrocarril, a més a més, ens serveix per il·lustrar un altre gran problema que patim (o patirem) els i les catalanes: el de la progressiva privatització dels serveis públics. La divisió entre Renfe i Adif, a què hem fet referència adés, és només un primer pas per a la liquidació de l'antiga Renfe. L'evolució terminològica des de l'antiga entitat pública a les actuals entitats públiques empresarials és tota una declaració de principis, i la prioritització de les inversions entre diferents serveis no es pot entendre sense les previsions de negoci de les futures empreses privades. Algú dubta que la privatització del servei de rodalies serà més fàcil si l'opinió pública està descontenta amb l'actual servei públic? I així com han fet amb Renfe, faran amb AENA, l'entitat gestora dels aeroports, i després amb Correus, l'última de les grans empreses públiques. I així, poc a poc, els antics monopolis estatals passaran a ser monopolis privats amb el beneplàcit dels polítics i empresaris sucursalistes, que confien que alguna d'aquestes empreses establisca la seua social a Barcelona.

I mentrestant, els treballadors i treballadores, han d'acumular sobre les seues esquenes aquestes privatitzacions, que sempre comporten acomiadaments massius, a més dels tancaments d'empreses -sota el paraguís argumental de la deslocalització-, la creixent desregulació del mercat laboral i les amenaçadores previsions de reformes de les prestacions socials i, en especial, del règim de pensions, que sembla estar a l'ull de mira de la patronal. Sens dubte no són problemes exclusius als Països Catalans: també ho són de l'Estat espanyol i del conjunt d'Europa. Però els catalans, com s'ha vist en el cas de les rodalies, sembla que no tenim eines per posar-hi remei.

COL·LABORACIÓ NÚRIA PÒRTULAS*

Bon vespre gran família
(carta de Núria Pòrtulas)

Aquí unes paraules breus amb moltes ganes per a totes vosaltres. La veritat és que jo, la Núria, no sabia mai si definir-me com anarquista ja que des de sempre he dit que sóc la Núria i que actua i faig les coses d'una determinada manera perquè al llarg del meu procés vital he recollit i he deixat enrere tot allò que creia oportú en el seu moment.

Amb tot això us vull dir, cridar ben fort i reafirmar-me que no combrego amb cap de les seves lleis creades a la seva justa mesura, que aquí l'únic terrorista existent és l'Estat i tots els seus súbdits, esclaus de les classes dirigents, conformistes, obediènts i mandats que fan el possible per destrossar famílies a canvi d'un sou fix.

Que de ben segur que cap d'ells ha gaudit i ha pasta els moments extraordinaris de la seva trista vida, com jo he fet amb totes vosaltres. També cal dir que mai atraparan la meua felicitat per molts augments de sou que tinguin, i que tot i estar entre reixes no arrencaran la meua llibertat.

Així com diu George Orwell en el seu llibre 1984: "hem de ser conscients de la nostra força la força d'estar al carrer i vosaltres ho esteu demostrant."

No pas per portar una pistola i una porra a la cintura ens podreu arravatar les nostres ideologies, ara jo no són accions pel que ens criminalitzen sinó per pen-

sar d'una determinada manera, la llibertat d'expressió no entra en els seu llistat de vocabulari habitual, és una paraula desconeguda per ells, de ben segur que mai s'han expressat amb llibertat.

Tot i això no se ni ho saben però la vostra força i la vostra energia està travessant aquests murs de formigó, aquí les notícies arriben lentes però mica en mica es van filtrant.

Més aviat o més tard estaré aquí entre vosaltres donant guerra, que la revolta no s'aturi tant a dins com a fora continuarem lluitant.

Gràcies per la vostra resposta incondicional.

Amb molt d'amor i molta ràbia des d'una de les gàbies de l'Estat.

Solidaritat amb l'escamot Dixan i fins que tots i totes les presxs siguem lliures.

SALUT I FORÇA! NÚRIA

Presó de Soto del Real

22 de febrer de 2007

*Carta escrita per la Núria Pòrtulas des de la presó que han difós els seus companys i companyes

40 dies sense la Núria

S'han complert quaranta dies des de la detenció a Girona de la militant anarquista Núria Pòrtulas. La jove de Sarrià de Ter continua a la presó madrilenya de Soto del Real mentre al nostre país les mobilitzacions no han parat. La darrera, una manifestació que va reunir unes 800 persones al centre de la ciutat de Barcelona. La marxa, envoltada d'un desproporcionat desplegament dels Mos-

sos d'Esquadra, va passar per la seu d'ICV on es va llegir un manifest per exigir l'alliberament de la sarrianenca. Hores abans, solidaris amb la detinguda van envoltar el bloc del partit ecosocialista a la manifestació per commemorar el quart aniversari de l'inici de la guerra de l'Iraq. Alguns dels lemes que es van corejar foren "Aturem la guerra a Girona" i "ICV deixeu-nos en pau".

CARTA DELS LECTORS

Contra els preus abusius del transport públic: cola't!

L'encariment que any rere anyes produeix amb el preu del transport públic, està convertint aquest, en un mitjà de transport de privilegi i no pas, en un servei a l'abast de la classe treballadora. Aquest mitjà de transport és el mitjà de treballadores i treballadors, de jubilades i jubilats, d'estudiants, i de persones respectuoses amb el medi ambient, ja que aquest mitjà és menys contaminant que el cotxe o la moto.

A més a més, aquestes mesures abusives l'únic que fomenten és que la gent que té cotxe, l'utilitzi per desplaçar-se per la ciutat afavorint així a la contaminació i la creació d'embussos. Alhora cal destacar les hipòcrites campanyes que fomenten les institucions locals, on recomanen utilitzar el transport públic per contaminar menys i guanyar temps, quan són aquestes institucions les que toleren aquests preus desorbitats sense tenir en compte les autèntiques demandes dels ciutadans.

El metro de Barcelona és administrat

per un consorci que s'anomena ATM, el qual està format per la Generalitat de Catalunya, l'ajuntament de Barcelona i la EM (Entitat Metropolitana del Transport). Aquest conjunt d'ens públics paga diners a empreses privades per que administrin els serveis, fet que provoca que aquestes empreses s'enriqueixin amb un servei que hauria de ser públic. Cada inici d'any el preu del bitllet del transport, augmenta d'una forma indiscriminada i arbitrària (per sobre del IRPF) sense que això suposi una millora del servei.

L'excusa que sempre ve donada per part de l'ATM i de l'Administració, és que les pujades regulars dels preus dels bitllets es deuen a l'elevada quantitat de gent que entra al metro sense pagar. Doncs bé en els darrers anys, s'han optat per mesures coercitives per pal·liar aquest problema, com serien posar agents de seguretat a gairebé totes les parades o instal·lar màquines de venda de bitllets, per així

estalviar-se un sou més que no han de pagar a la persona física que s'encarregava de vendre'ls antigament. Actualment, quan aquestes mesures s'han vist implantades a pràcticament tota la xarxa de transport públic de la ciutat, i per tant el nombre de gent que entra sense pagar s'ha reduït amb escreix, el preu del bitllet no tant sols no ha baixat, sinó que ha seguit pujant. Ara la pujada del preu, quan s'exposen aquests motius, s'argumenta amb la instal·lació de monitors a les andanes i dintre dels vagons, que són del tot innecessaris, i que a més s'utilitzen com una eina més de control, ja que cada monitor porta incorporada una càmera de gravació.

Actualment el preu del bitllet senzill és de 1,25 euros, més de 200 pessetes! Davant d'aquest alarmanet fet, des de l'AJG convidem a tots els usuaris i usuàries dels transports públics, a exercir la desobediència civil com a forma de protesta.

Assembla de Joves de Gràcia

AMNISTIA
RESCAT ★ PRESSES I PRESOS POLITICS

L'ACCENT

Número 102. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.
Redacció València: Carrer de Ripalda, 20, baixos, 46003 València Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona Adreça electrònica: laccent@laccent.cat Subscripcions: 646 98 16 97 Distribució: 615 54 47

15 Publicitat: 616 07 33 28.
Consell de Redacció Coordinació: Andreu Ginés, Arnau Urgell. Països Catalans: Laia Altarriba, Joan Buades, Jaume Calafell, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Irene Jaume, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell. Econòmic: Andreu Ginés, Alex Tisminețky. Internacional: Manel López, Ausiàs

Alminyana, Xavi Herranz. Cultura: Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Hector Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. Correcció: Mercè Mauri. Edició gràfica: Florian Osuch, Alex Tisminețky. Secció Gràfica: Oriol Clavera. Distribució: Gerard Solé, Oriol Capdevila. Col·laboradors: Antoni San-saloni, Joan Teran.